

מיכתבים

הקורא שטרקמן טוען (העולם הזה 17.9.86) כי המפה שהכין האסטרוולוג הירושלמי אליצור קדושי אינה נכונה, מכיוון שב-1948 הונהג שעון קיץ כפול. זוהי פיספוס של שעותיים.

אך באותה שנה (1948) הונהג שעון קיץ כפול אך ורק בירושלים, ולעומת זאת, בכל ארץ ישראל, נהג שעון קיץ רגיל, כלומר: תוספת של שעה אחת בלבד, ומכיוון שכך, רייק האסטרוולוג במפה שמסר לרמטכ"ל בדיוק כפי שהוא דייק, בזמנו, בחיזוי חלוקת כל המנרטים לכנסת, לפני הבחירות האחרונות.

קדושי הוא מומחה שאינו מפספס כחוט השערה, וחזקה עליו לכתוב מפה של צה"ל במדויק ולא יחטיא.

מה שנכון הוא, כפי שהוא בעצמו הורה (בעיתון מעריב), כי הכנים במפה בכוונה אלמנטים מטעים, כדי לבלבל את האויב. ודי למבין.

מירי בן-שימחון, ירושלים

5000 שקל זה בסף?

על שכרם של מנהלי הבנקים (ה-נדון, העולם הזה 15.10.86).

אינני יורד לסוף דעתם של כל המטיפים בשער בעניין משכורת מנהלי הבנקים. מרוב באנשים החייבים לנהל עסקים של מאות מיליון נים, להפעיל צוותים של אלפי עובדים, לתרום שעות עבודה לאיך-סוף, וחשבון פשוט, בעזרת טבלת-ניכויים של מס-

(המשך מעמוד 3)

בנושא הפלסטיני, כשאחד הנוכחים אמר משהו מסוג "בסדר, בסדר, הם צודקים, אבל, דחילכום, כל שבוע, שבוע אחרי שבוע, הם דשים בנושא וחוזרים ודשים בו. הגיע הזמן שיניחו לנו. הפיתרון שהם מציעים הוא בינך חסרי-סיוע" ואז נכנסה לוויכוח צעירה אחת, הייתה את כולם וביקשה להשמיץ את המעשה בצפרדעים: שתי צפרדעים נפלו, בשגה, לתוך מחבצה אחת, שהיתה מלאה עד שוליה בחלב-חמאה. "אנחנו אבודות", גנחה האחת, משלא הצליחה להשתלף החוצה.

"המשיכי לחתור", אמרה השניה. "איכשהו נצא מן העסק".

"לא, אין מה לעשות", הגיבה הראשונה. "זה סמך מדי לשחיה, דליל מדי לניתור, חלקלק מדי לחילה. אנחנו אבודות!" והיא צללה לתחתית המחבצה ומתה.

הצפרדע השניה המשיכה לחתור ולחתור ולמחרת היא ישבה על הר חמאה, אותו חיבצה כמו רגליה. ישבה על החמאה, חיוך על פניה וטרפה, בהנאה, את הזוכים שהזדמנו לה.

המסקנה: אם אתה מתמיד מספיק זמן בחתירה למטרך, סופך לנצח.

שמואל אמיתי, תל-אביב

צמאון בצהרי יום

על פן אחר של ביקור המלכה-האם

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדן 3, טל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מינהלה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שזון ♦ רכות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צמריה, צבי מל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המודל: העולם הזה בע"מ ♦ הדפוס: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב, רחוב חומה ומגדל 2 ♦ הפצה: גר בע"מ, תל-אביב, רחוב יד חרוצים 7, טל. 377056.

קליא יני

כי עזה כמזות אהבה, קשה כשאל קינאה — רשפיה רישפיה-אש שלהבתיה.

כך נאמר בשיר השירים, והמשורר ידע מה הוא שח.

יתכן שקינאת סופרים תרבה חוכמה, אך קינאת עיתונאים אינה מרבה אלא חלאה. מאז פורסם הראיון של רפנה ברק עם ג'ון דמיאניוק, הסקופ של השנה לכל הדיעות, ניתזו רישפי הקינאה סביב הכתבת הצעירה.

תחילה הסתפקו העמיתים אכולי-התיסכול ברמזים עכורים על כך שהראיון לא היה ולא נברא, וכי אינו אלא המצאה או מלאכת-דמיה. הם ניצלו את העובדה, שהיתה ידועה להם, שאין העולם הזה יכול לגלות מקורות-מידע, ועל כן לא היתה לנו האפשרות לגלות איך הושג הראיון. בינתיים פירסמו את מיכתבו של דמיאניוק

הסקופים שלו בחדרי-מלון? החזירות השוביניסטית הגברית — והמילה "חזירות" היא כאן במקומה, באופן מילולי — מכבצת תמיד כאשר אשה מצליחה. ואם האשה צעירה ויפה, על אחת כמה וכמה. המאצ'ואים המתוסכלים, המאכלסים של מערכות-העיתונים, אינם מפרגנים גם איש לרעהו — אך כאשר מדובר באשה, כל הסיגים נופלים והכל מותר. העיתונות חוגגת.

עיתונאית זכאית להידון על פי הישגיה וכישר לונותיה, ממש כמו — הפלא ופלא — עיתונאי זכר. דבריה כתובים שחור על גבי לבן, ניתן לשבץ חם או לבטלם. מלבושה האינטימיים שייכים לעניין בדיוק כמו תחנתו של הכותב.

פגישה שכזאת

לפני שבועיים נערכה בקפה כסית פגישה מעניינת, רענן לוריא, שהקריטרות שלו מתפרסמות

עורכים-גראפיים-לשעבר לוריא וגת אחרי 30 שנה

במיספר רב יותר של עיתונים מאשר של כל קריקטוריסט אחר בעולם, בא לחופשת-מילדת ושתה קפה, כאשר נישא אלינו אלישע גת. גת הכיר את לוריא מייד, לוריא התקשה להיזכר בגת, שגידל בשנים האחרונות זקן. מה היה מיוחד בפגישה זו? פשוט מאוד: אלישע גת היה בראשית שנות ה-50 העורך הגראפי של העולם הזה, אחרי רזש (קריאל גרדוש), העורך הגראפי הראשון שלנו. כאשר עבר גת לעיסוקים אחרים, העביר תפקיד זה לרענן לוריא.

השניים לא נפגשו מזה 30 שנה. בהודמנות חגיגית זו ציירו זה את זה.

דא.א.א.א.

לרפנה ברק, בכתב-ידו, וגם העמית בעל המוח המלוכלך ביותר אינו יכול עוד להעמיד פנים כאילו הוא מאמין שהראיון אינו אמיתי. מאז באו רמזים מסוג אחר, התחיל בזה שבועון, שהוא פילגש מוחזקת של קונצנר הסתרדות, שרמו ברמו רק כי ברק משיגה את הסקופים שלה בחדרים של בתי-מלון. אחריכך בא ירחון — שאחד מבצעיו נהרג כאשר קפץ מחדרי-החקירות של המיטטרה, והבעל השני עומד עתה למישפט על גניבה מונומנטלית — ומפרסם מאמר על גבי ארבעה עמודים, שבמוקד שלו עומד דיון על התחנתים של הכתבת.

הייתי מתעלם מכך בכוח הראוי, אלמלא נקודתה אחת, המרגיזה אותי מאוד.

יוליאנה (1986)

יוליאנה (1916)

לא רק כוסות וודקה

ההכנסה יראה, שמנהל "גדול", שמשכורתו היא, למשל, 8,000 דולר, נשארים לו, אחר ניכוי-מס, משהו כמו 5,000 שקל (שקל ולא דולר). ומה זה 5,000 שקל היום, כשפלוני מואשם בהעלמת 15 מיליון ואלמוני בהברחת מיליון ו-300 אלף?

דן אפשטיין, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיות או טכניות.

היופי והאופי

היה זה סיומו של מישפט היסטורי, מישפט של אדולף אייכמן. לפתע חלף חיוך על פניהם של השופטים חמורי-הס-בר. את הסיבה לכך גילה העולם הזה בגיליונו שהופיע השבוע לפי 25 שנה:

● כאשר אב בית הדין, השופט העליון משה לנדוי, העיר לעורכת-הדין שעסקה בתרגום פסק-דין של אייכמן (ולגרמנית), על אייחפות מילוליות בתרגום שלה, היא השיבה לו, בקצרה: "מלאכת התרגום היא כמו אשה. אם היא יפה, היא איננה נאמנת"

האקדמיה ללשון האפנאנית

על חידושי האקדמיה ללשון העב-רית (פינת בן-יהודה), העולם הזה 22.10.86.

חידושי המילים אותם מביאה דניאלה שמי מדי פעם במדורה, משגעים לי, לפעמים, את השכל.

מילא תצרום במקום קאקופוניה. אם כי תצי-רים היה נשמע לי יותר עברי.

אבל אחידתנית במקום סולנית? זאת מילה היכולה לשבר שיניים וגם נשמעת לי תורכית. או אולי זה אפגאנית. אריה עמיאל, רמת-גן

לבלבל את האויב

עוד על המפה האסטרוולוגית שהוכ-נה עבור הרמטכ"ל (העולם הזה 3.9.86).